

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 3131/05
07.06.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Војимира Цвијовића, председника већа, Миломира Николића, Браниславе Апостоловић, Јованке Кажих и Мирјане Грубић, чланова већа, у парници тужиље АА чији је пуномоћник АБ адвокат, против тужене Републике Србије, Републичког девизног инспектората кога заступа Републички јавни правобранилац, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж.7179/05 од 15.6.2005. године, у седници одржаној 7.6.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж.7179/05 од 15.6.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Четвртог општинског суда у Београду П.5612/02 од 10.6.2004. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужиља тражила да се обавезе тужена да јој на име претрпљене штете исплати 565.058,00 динара са затезном каматом по Закону о висини стопе затезне камате обрачунате на тај износ од 1.7.2001. године па до исплате као и да јој накнади трошкове поступка. Тужиља је обавезана да туженој накнади 7.300,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Одлучујући о жалби тужиље Окружни суд у Београду је пресудом Гж.7179/05 од 15.6.2005. године одбио жалбу као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Против наведене другостепене пресуде тужиља је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу одредбе чл. 386. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У проведеном поступку нема битних повреда одредаба парничног поступка из чл. 354. ст. 2. тач. 11. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а на друге битне повреде се ревизијом одређено не указује.

Током поступка је утврђено да је тужиљи 3.6.1999.године одузет износ од 220.000,00 динара од стране царинских инспектора испоставе аа приликом изласка из земље, те да је решењем Савезног министарства за финансије Савезног девизног инспектората од 20.6.2001. године окривљена АА тужиља у овој парници, оглашена одговорном што је приликом одласка у иностранство дана 3.6.1999. године на граничном прелазу покушала да изнесе без пријаве износ од 220.000,00 динара, па је на основу одредбе чл. 124. Закона о девизном пословању кажњена новчаном казном у износу од 1.200,00 динара и обавезана да на име трошкова прекршајног поступка исплати износ од 600,00 динара те је тим решењем према тужиљи изречена заштитна мера одузимања предмета прекршаја и то делимично у износу од 66.000,00 динара а имајући у виду околности и побуде под којима је прекршај извршен које по оцени Инспектората указују да није оправдано да се предмет прекршаја одузме у целини због чега је наложено враћање тужиљи износ од 154.000,00 динара што је учињено 1.7.2001. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили као неоснован тужбени захтев за накнаду штете на име камате на враћена новчана средства од дана одузимања 3.6.1999. године до враћања тог износа 1.7.2001. године са законском затезном каматом од дана враћања па до исплате.

Неосновано се ревизијом указује на погрешну примену материјалног права.

Наиме, тужиља је решењем Савезног министарства за финансије - Савезног девизног инспектората од 20.6.2001. године оглашена одговорном за учињени прекршај и изречена јој је новчана казна делимичног одузимања предмета прекршаја привремено одузетих новчаних средстава, због чега тужиља нема право на накнаду штете сходно чл. 154. и 155. ЗОО коју трпи услед обезвређивања износа који је по том решењу враћен тужиљи. Наиме, тужиља је оглашена одговорном за учињени прекршај уз изрицање новчане казне па се сходно Закону о прекршајима којима се повређују савезни прописи не може сматрати неоправдано кажњеним лицем коме због вођења поступка припада право на накнаду штете нити право на накнаду штете припада лицу које је оглашено одговорним за време док су новчана средства као мера

обезбеђења задржана на рачуну туженог.

Са изнетих разлога, Врховни суд је на основу чл. 393. ЗПП-а у вези чл. 491. ЗПП ("Службени гласник РС",бр125/04) одлучио као у изреци.

Председник већа-судија,

Војимир Цвијовић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ОК